

[Leif Hermann]

stille mig, hvordan politikere i grunden, hvis der lå noget principielt i disse ting, skulle være i stand til at tage stilling til teknisk så indviklede spørgsmål. Der er tale om teknisk indviklede spørgsmål i hvert fald i hovedparten af de afgørelser, der træffes, som ligger inden for miljøbeskyttelseslovområdet.

Henvisningen til Overfredningsnævnet mener jeg ikke kan bruges. Det er rutine; der er ikke noget med principielle spørgsmål i Overfredningsnævnet. Her kan det vel være velmotiveret – jeg siger ikke, det er det – at man, fordi det er konkrete, ofte overordentlig synlige problemer, nævnet behandler, har politisk valgt i selve nævnet.

Når det så er sagt, vil jeg også godt sige, at den opbygning, der er i det socialdemokratiske forslag, hvor Miljøstyrelsen i princippet skal være slutinstans, gør, at man får nogle problemer. Man har helt set bort fra, at Miljøstyrelsen i meget, meget vidt omfang optræder som rådgivende instans over for førsteinstanserne, og at Miljøstyrelsen i øvrigt, synes jeg, i mange tilfælde ganske elegant, når det er sådan lidt betændte problemer, afstår fra at være rådgiver, fordi man siger: vi risikerer jo at få sagen som ankesag, mens man i andre sager rådgiver på det voldsomste. Denne problemstilling, denne dobbelthed i Miljøstyrelsens funktion forstærkes ganske kraftigt, i det øjeblik Miljøstyrelsen gøres til anden og i princippet sidste instans.

Afslutningsvis vil jeg gerne pege på spørgsmålet om klageadgangsberettigelsen. Socialdemokratiet indfører her noget, som vi selvfølgelig som folkesocialister kan have meget sympati for, nemlig det, der hedder allemandsret på klageområdet, med et fint latinsk udtryk *actio popularis*. Det er, synes jeg, et mål, man skal arbejde henimod, at alle får en klageadgang, at forholdet mellem borgere og myndigheder er sådan, at de klager, der indkommer, også tages alvorligt. Men jeg har mine meget stærke tvivl om, hvorvidt et sådant princip er muligt at få igennem under de herskende samfundsforhold.

Jeg har tidligere været inde på, at man meget vel kunne forvente dels nogle overordentlig lange sagsbehandlingstider, fordi ressourceforbruget, hvis man lavede en klageadgang af den type, nok skulle forøges i hvert fald noget, dels fordi der givetvis ville opstå

en vældig diskussion om, hvilke klager der var berettigede, hvilke klager der var chikanøse, og hvilke der ikke var det. Derfor er vi overordentlig skeptiske med hensyn til mulighederne for på nuværende tidspunkt at introducere en allemandsret på klageområdet, selv om vi har fuld sympati for den som mål.

Endelig vil jeg sige, at Socialdemokratiets forslag forekommer mig at være et velgennearbejdet bud på, hvordan man, om jeg så må sige, kan lave en politikløsning på dette område. Jeg er bare temmelig overbevist om, at man ikke kan nøjes med en politikløsning på området, en politikløsning, som for så vidt angår den normale klageinstans vil ligge inden for ministerens ansvar, men som for så vidt angår de principielle spørgsmål ligger uden for ministerens råderum eller kompetenceområde. Det tror jeg ikke er en heldig kombination.

(Kort bemærkning).

Løvig Simonsen (S):

Det er et par bemærkninger fra hr. Leif Hermann, der har kaldt mig herop for lige at tydeliggøre nogle ting.

En af de anker, som hr. Leif Hermann havde over for det socialdemokratiske forslag, var bl.a., hvem der skal afgøre de principielle ting, hvem der skal afgøre, hvad der er principielt og ikke er principielt. Dertil vil jeg gerne sige, at det har vi selvfølgelig også overvejet. Det, vi forestiller os, er, at det er Miljøankenævnet selv, der skal afgøre det. Man kunne jo godt forestille sig, at den, der anker, eller også Miljøstyrelsen ville sige, at det er principielt, men det vil faktisk være op til det politisk sammensatte Miljøankenævnet at tage stilling til, om man mener, det er så principielt, at det er en sag for Miljøankenævnet, også for at begrænse og afgrænse disse ting.

Så kan man selvfølgelig sige, at man ikke kan sammenligne med Overfredningsnævnets sammensætning. Jo, det kan man såmænd godt, for det er givet, at det her omfatter teknisk komplicerede ting; det har vi jo også tilkendegivet, og vi har sagt, at den ekspertise har man i Miljøstyrelsen, der afgør disse ting på baggrund af den viden, den har. Det er denne viden, der skal ligge til grund for en mere politisk vurdering. Om det så skulle